

DISSERTATIO FRIDERICIANA, ¹⁹

DE

1709, 2

SORORIBUS GEMELLIS,
AB OSSE SACRO MONSTRO-
SE SIBI INVICEM COHÆ-
RESCENTIBUS.

Quam,

SUB PRÆSIDIO

WILHELMI HULDERICI

Waldschmiedt /

Med. Dr. hujus & Phil. experim. Prof. Ord.

Acad. Cæsar. Leopold. N. C. Collegæ,

ad diem 10. Julii horis locoque consuetis,
habebit,

RESPONDENS,

JOHANNES MICHAEL ECCARDUS,

Svinfurto-Francus J. U. Studiosus

&

Notarius Cæsar. Publicus,

Kiliæ Holsatorum,

Literis Bartholdi Reutheri, Academ. Typogr. 1709.

DISSERTATIO FRIDERICIANA
DE
SORORIBUS GEMELLIS
AB OSSE SACRO MONASTRO
SE SIBI INVICEM CONHA-
RESCENTIBUS.

Quam
SUB PRAESIDIO
WILHELMI HULLDERICI

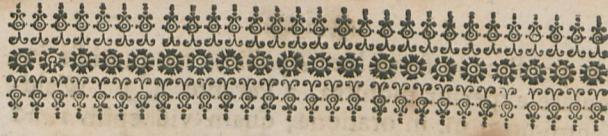
Med. Dr. huius & Phil. experim. Prof. Ord.

JOHANNES MICHAELIS ECARDUS

Kluis Hollstorum,

In aedibus Bartholdi Reutheri, Academ. Typogr. 1799.

J. J.

Uod de Africa olim in proverbio *Africa mons*
erat, *semper aliquid novi Africam as-*
ferre; quia ex animalium genere *strorum fe-*
diversissimorum, ob aquæ in terris *rax, & cur.*

illis penuriam, pleno quotidie ag-
mine in loca paucissima rigua con-
gregatorum, atque alienigena libidine copulato-
rum coitu, varia producerentur monstra, ut docet
Aristot. de gener. anim. 2. 5. Id ipsum de Euro- *Europa*
pa nostra si non majori, pari saltem jure possu- *etiam,*
mus affirmare. Plena hic sunt omnia monstrorum:

dantur monstra ingeniorum, corporum animato- *ubi dantur*
rum, inanimatorum, quibus omnibus monstri *monstra in-*
quid subesse mecum fatebitur quivis, cui corru- *geniorum,*
ptissimi seculi mores & indoles non ab extra sal- *corporum.*
tem, sed paulo intimius perspectæ sunt. Quæ non

hæresium & perversarum opinionum monstra *S. monstra*
Theologiæ insidiantur, quibus profigandis era- *Theologiae.*
dicandisque tot viri doctissimi insudarunt. Nec a

monstris immunis est ipsa Themis, quod, ut alia *Jurispru-*
cuncta præteream satis probavit Holtermannus, *dentie.*
Academiæ Marpurgensis quondam Antecessor ce- *Medicine,*
leberrimus, *in monstroso sine lege Jcto.* Et quid de
Medicina dicam? Contremisco certe, quando illo-

A tis

tis manibus in sacra hæc Apollinis tot quotidie involare exuperior monstra, a Parente J. J. Waldschmidio p. m. in oratione, quam vid. epist. 1. ad Dolæum, nominata: *impostores* scilicet, *agyrtas*, *idiotas*, *sacerdotes*, *Judeos versipelles*, *crumenimulgos*, *sectores Zonarios*, *temerarios caruifices*, *carbonarios*, *Spazzo caminos*, *caculas*, *lixas*, *calones*, *afinos*, *vultures rapaces*, *vulpes*, *lepores*. Verbo: offendes hic *agentium*, nempe medicorum invidiorum, calumniatorum, Thrafonum, idiotarum, medicastrorum, temerariorum; *patientium* seu ægroantium, immorigerorum, inconstantium, ingratorum; *methodi* irrationalis, sæpe perversæ, prorsusque neglectæ; *instrumentorum* seu remediorum absurdorum, contrariorum, periculoforum, ridiculorum, stercoreariorum monstra: quibus omnibus ingemiscere quidem possumus, nullus vero hætenus inventus est Hercules, qui Angiæ huic stabulo suffecerit perpurgando. Ipsa denique philosophia, quantis hodie cernitur descædata opinionum & placitorum monstris? In hac quippe republica liberrima, cuncti sententias suas profitentur libere, & quo majora sunt ingenia, eo plus sæpe habent dementiæ, generandisque monstrosis opinionibus aptitudinis. Recensendis tantum tot sententiarum portentis, spissum satis volumen, citra magnos labores facile implere possemus, nisi nos alio vocaret præsens institutum, scilicet ad monstra proprie dicta, quorum triplex illud Naturæ regnum varias nobis exhibet diversitates. Hic suis non

Philosophie.

monstrana
sua.

non caret monstris regnum minerale, lapidibus nempe, aut fossilibus aliis, in diversas figuras monstroſe effictis, variarumque rerum effigies æmulantibus, de quibus legi poteſt Kircherus, *Mund. ſubterræn.* l. 8. §. 8. Et ſua quoque regnum vegetabile non raro oſtendit monſtra, quorum varia recenſet Licetus *de monſtris* l. 1. c. 5. cui adde, ſi placet, Ephemerides N. C. & Majorem noſtrum celeberrimum, *de planta monſtroſa Gotterpienſi.*

Nullibi vero naturæ aberrationes magis ſunt obviæ, quam in regno animali, quod monſtrorum feraciſſimum eſt, reſpectu non ſolum brutorum, ſed etiam hominum. Quippe circa animalium generationem, eorundemque formationem in utero, cum ex tot partibus componantur, aut error quidam, aut a communi lege deflexio, foetus formationem depravans impediensve, facillime contingere poteſt, quale quid in plantis aut mineralibus, ob minorem partium numerum, non uſque adeo frequenter obſervatur. Nos miſſis his omnibus, ad monſtra humana noſtram potius dirigimus conſiderationem, non omnia, (quiſenim illa recenſere poteſt?) ſed ad illud præcipue, quod circa anni ſuperioris initia, non ſine admiratione hic conſpeximus. Sorores erant gemellæ, circa anum monſtroſe ſibi invicem adnatæ, quarum examen & deſcriptio tanto lubentius a me ſuſcipitur, quanto in inquirenda partium genitalium conformatione negligentius alios, qui idem tractarunt argumentum, occupatos fuiſſe, ex ſequentibus apparebit.

regni mineralis,

vegetabilis

animalis.

monſtra humana,

ſorores gemelle, monſtroſe ſibi coherentes.

locus natus

*descriptio
gemellorum
accurata.*

Hungaria nobis monstrum hoc transmiserat, cuius pagus Szoeni, Sene, aut Senia, haud procul Camaronio, ad Danubii ripam situs, ob varia antiquitatis monumenta, quæ ibidem inveniuntur, Eduardo Brownio locus notatu dignus vocatus, *itinerar*: p. 110. nunc tanto notabilior factus partu hocce admirando, anno seculi currentis primo in lucem edito. Puellæ sunt binæ, satis bene formatae, nisi quod ad ultimam lumborum vertebram, coeuntibus quasi in unum ossibus sacris, firmissime sibi cohæreant, ita quidem, ut non solum circa posteriorem aut ossis sacri regionem, sed simul etiam laterales ossium innominatorum partes, quæ ilia dicuntur, adglutinatae quasi sibi invicem quam firmissime, conspicerentur. Hæc tamen communis cohæsionis circumferentia, palmæ, aut extensæ cum digitis manus magnitudinem non excedebat, magisque anteriora versus procedens, in uno gemellorum latere potius, quam in opposito observabatur. Hinc quando Helena, seu major natu sinistrum latus occupabat, juditha vero natu minor dextrum, ut fig. II. apparet, anteriora monstrabant, & cohæsionis locus nates penitus obliterabat, nullo earum vestigio apparente, coalitis scilicet ossibus iliis, sub quo loco in F. meatus urinarius unicus, utrique gemellorum communis, situs erat. Quod si ab altera & opposita parte, tergis quasi obversis spectarentur, ut fig. III. ubi juditha dextrum, Helena sinistrum occupat locum, crurum coalitus non tam alte protendebatur, & evidentiora natium separatarum vestigia

ftigia conspiciebantur, ut in D. quibus sedentes in-
nitebantur, & infra D. in medio communis cohæ-
sionis foramen erat seu extremus anus, fœcum ex-
cretioni destinatus. Cæterum exceptis his tantum,
quibus coalitæ erant partibus, singulis distincta sua
obtigerant membra, & capita, Helenæ, facies læta-
bunda & pulchrior judithæ, quæ tristior appare-
bat, colla distincta, trunci separati, brachia pedes-
que singulis bina, bene formata omnia, justaque in-
ter se proportionem prædita. Diversissimi vero erant
temperamenti, Helena loquax, hilaris, petulans,
tristior atque taciturnior altera: loquebantur Ger-
manice, Gallice, Hungarice. Circa genitalia, par-
tesque fœcum & urinæ excretioni destinatas, in-
signes observabantur anomalix, paucissimis notatæ,
ipsique auctori dissertationis de hoc monstro, sub
præsidio celeberr. Lipsiensium Professoris Etmul-
leri habitæ, obscure saltem notatæ; *in spatio*, inquit,
*inter quatuor pedes intermedio, circulus datur patu-
lus, in quem ex utroque corpore ductus desinunt, per
alterum tamen, Helenæ scilicet, urina ab utroque red-
ditur; qui, an perfecta genitalia muliebria referant
exactius examinare non licuit.* Nos, quæ præsen-
tibus illustrissimis quibusdam Holsaticæ Nobilita-
tis Viris, quorum liberalitas accuratius omnia exa-
minandi facultatem apud fœminam custodem nobis
paravit, inspectio accuratior docuit, cum lectore
curioso communicare haud gravabimur.

Ipsæ igitur genitales utrarumque partes non
loco ordinario & inter inguina, (hæc enim clausa
penitus

penitus erat regio, relicto saltem ex compressione cutis a cruribus utrinque facta, aliquo, levi & impervio vulvæ vestigio), sed in spatio isto, quod inter quatuor crura aut femora intermediū est, sitæ erant, diductisque pedibus, Helenæ quidem binis versus latus unum, Judithæ vero versus oppositum extensis ut fig. I. ostendit demum apparebant. Foramina erant duo, quatuor circiter lineas in diametro habentia, vixque lineam a se invicem distantia, subrotunda, patula, quæ digitum minimum facile admitterent, quorum alterum sub Helenæ, alterum sub Judithæ inguine, situm erat. Nemo tamen perfecta hic sibi imaginabitur muliebria, suis labiis, alis, clitoride, meatu urinario instructa; hæc omnia deficient ipso cum hymene, quod alioquin in infantibus, & nuper admodum in puella septimestri observavi, atque in corpore balsamo condito curiosis quotidie ostendere possum. Neque ullæ in vagina conspici poterant rugæ, adeo, ut si locum excipias, nulla prorsus cum muliebribus adesset similitudo, quod ipsum dubium movere cuidam posset, an foramina hæc in locum genitalium a natura facta fuerint, nec ne; & an per illa ad uterum via pateat?

Versus anteriora, quando nempe Juditha dextrum, Helena sinistrum latus occupabat, ut fig. III. ostendit, sub loco coalitionis F. meatus urinaris situs erat, foramen quoddam exiguum, in superiore sui parte corpore rugoso, fig. I. & IV. c. (non usque adeo accurate a calcographo expresso) exornatum, quod illam vulvæ partem, qua meatus urinaris

rius cum superimposita clitoride, & adjectis aliis
 conspici solet, quodammodo representabat. Com-
 munitis erat ambabus urinæ hic exitus, sed conatus
 excernendi singulæ peculiaris, uti quoque alvum
 exonerandi stimulus, quamvis per communem a-
 num fœces excernerentur. Scilicet in parte postica,
 meatui urinario obversa, inter natem Helenæ sini-
 stram, & dextram Judithæ fig. IV. d. foramen ap-
 parebat, fig. I. d. sphinctere suo præditum, excre-
 tionis fœcum alvinarum destinatum, quod naturali
 modo efformatum erat. Verbo: meatus urinarius
 anteriora, & anus posteriora occupans, in sui me-
 dio continebat bina illa foramina, genitalia repræ-
 sentantia, quæ omnia facilius ex figura I. & potissi-
 mum ex IV. qua partes hæc in situ & magnitudine na-
 turali exhibentur, innotescunt.

Fig. I. A. Helena. B. Juditha.

- c. meatus urinarius, cum vestigiis
 alarum.
- d. anus.
- e.e. foramina, genitalia repræsentan-
 tia

*Figuras hæc pertinent
 in dentic in Capite antea
 dentis Disputatiensis.*

Fig. IV. c. meatus urinarius, cum vestigiis
 alarum.

d. anus e.e. genitalia.

Hæc est genuina gemellorum horum descri-
 ptio, ex qua colligere quisque perfacile potest tan-
 tam in iis deformitatem non observari, quanta in
 aliis sæpe monstris apparet, unde non sine omni
 prorsus ratione dubitari posset, an ad monstrorum
 classem

*an ad mon-
 stra refe-
 renda.*

derivatio
monstri.

an monstra
aliquid por-
tendant.

classẽm pertineant, nec ne? sive enim a monstrando, quod singulare quid monstret; sive quod digito tamquam res admiranda & stupenda a singulis monstretur, monstri vocabulum derivetur: utroque certe sensu sorores hæc e numero monstrorum eximendas esse censebunt plurimi, & præsertim illi, qui aniles fabulas, ex philotopia Ethnica plerumque ortas, dudum dimiserunt, nec sibi perfaudere possunt, monstrari ab his naturæ anomaliis, quod futurum est, sed res naturales ex causis suis deducere potius allaborant: tum demum enim apparet, nullã plane inter res istas naturales, aut naturæ anomalias & insequentes infaustos faustosve successus connexionem, miseramq; argumentandi rationem esse; fit hoc post, ergo propter hoc; aut antecedens signum fuit consequentis. Imo, cum a monstribus infausta tantum portendi communiter credatur, vel ipsa experientia hanc opinionem refutat, quando felicia quoque, & familiæ cuidam aut reipublicæ fausta atque salutaria insecuta sæpissime talia fuisse, ex historia constat, underecte Riolanus de monstro Parisino c. 7. ait. *si imperita plebecula tam diligenter animum adverteret ad felices successus, qui monstra comitantur, ut pacem, navitatem alicujus principis, serenum ac salubre cælum, annonæ copiam, non pauciores observarent eventus faustos & felices, quam infortunatos.* Quin & ridiculæ plerumque sunt conclusiones istæ, quas ex portentis suis elicere solet vulgus, quod vel partus ille monstrosus, anno 1639. Parisiis natus, ut exempla alia quamplurima taceam,

ceam, evincit. Pueri erant gemelli, a pectore ad umbilicum sibi cohærentes, cæteris suis partibus bene efformati, quorum alter ex consilio duarum veterarum Ludovici, alter Philippi nomen in S. baptismo obtinuit, non sine omine, scilicet! Regnans quippe in Gallia Ludovicus XIII. & in Hispania Philippus IV. communicatis consiliis in unum condescendentes, magnum desideratissimæ istis temporibus paci superaddere posse pondus, horumque officii tranquillitatem publicam Europæ iri redditam, multi crediderunt. Author partis quartæ Theatri *prognostico Europæi* p. 130. aliam addit significationem: significari nempe partu hoc monstroso, Hispaniam & Galliam, corpora, actionibus diversissima, coalitura aliquando in unum. Cui quidem prognostico eventus hætenus non respondit, nec respondebit facile, pulsus quippe per exorcismum Fœderatorum efficacissimum, quintæ Monarchiæ spectrum, penitus nunc disparuit.

Ab altera vero parte, & si a monstrando, quod digito monstretur a quovis, denominationem obtinuerit monstrum, non usque adeo gemellis his quadrare monstri nomen videtur, amictæ enim duplicithorace, qui in unam stolam coibant, sedentes præsertim, nihil, quod tanquam singulare quid monstrari debebat, ostendebant, sed tanquam puellæ binæ sibi assidentes ab omnibus æstimabantur. Quo tamen non obstante, sive cum Aristotele l. 4. c. 3. 4. de gener. anim. monstrum definiamus, quod sit *prævaricatio & excursus nature, consistens vel in* *derivatio monstri a monstrando non convenit his gemellis.*

B

definitio vel in monstri Aristotele super-foletica.

Liceti

superfluitate membrorum, vel defectu, vel mutilatione loci naturalis, vel depravatione quantitatis, qualitatis, aut figuræ: sive cum Licetol. l. c. i. monstra esse animantia, inusitatae structuræ, suis genitoribus valde dissimilia, & raro contingentia statuamus; aut quocumque denique modo monstra definiamus, hæ tamen nostræ gemellæ, non tam propter monstroriam sui coalitionem, quam genitalium & urinæ, fœcumque alvinarum excretioni dicatarum partium figuram, situm, numerum depravatum vitiatumque, e classe monstrorum eximi non possunt, quicquid etiam aliis circa hanc rem visum fuerit.

*monstrorum
differentia*

Major forte difficultas circa monstrorum differentias, certosque ordines aut classes constituendas, quibus comprehendere singula, quæ innotuerunt hactenus, commode queant, suboriri posset, nisi præeuntes haberemus præter Aristotelem viros doctissimos alios, a quibus tamen citra ullum vitium in aliquibus dissentire, liberrimum nobis erit. Deflectunt vero monstrâ secundum Aristotelem l. c. a naturali ordine 1. in membrorum superfluitate, 2. eorundem defectu, 3. mutatione loci naturalis, 4. depravatione quantitatis, 5. depravatione qualitatis, 6. depravatione figuræ. Licetus, qui multas divisiones monstri in suas species supremas, l. l. c. 13. affert, desumpta tandem a formæ essentialis varietate nota differentiali, primo in *uniforme & multiforme* monstrum dividit: uniforme ipsi dicitur illud, quod partes habet, membra unius speciei referentes; multiforme, quod constat ex partibus, membre

*secundum
Aristotelem,*

Licetum

bra viventium diversæ speciei æmulantibus. Uniforme in sex species illi subdividitur: mutilum, excedens, naturæ ancipitis, difforme, informe, enorme. Multiforme quadrifariam distinguitur, in illud 1. quod ex partibus constat variorum individuorum in eadem specie, 2. quod coagmentatur ex partibus, membra viventium diversæ speciei in eodem genere propinquo referentibus; 3. quod constat ex partibus, membra viventium diversi generis propinqui æmulantibus; 4. constans ex membris referentibus partes viventium in variopenitus genere. Adeo ut monstrorum species omnes ad decem redegerit, quarum singulis sua addit exempla.

Hæc, quamvis recte sese habere videantur, confusa tamen nimis mihi apparet divisio, & quæ non tam consulit memoriæ, quam illam confundit, neque omnium captui satis commoda videtur, hinc rectius quis monstra diviserit in *simplicia* monstrorum & *composita*. Simplex erit, quod ex uno corpore divisio ac- constat, curatior. cujus partes membra viventis ejusdem speciei referunt; compositum vero, quod ex diversis corporibus, aut corporum partibus, sive ejusdem sive diversæ speciei componitur. Utrumque peccabit trifariam: 1. *numero*, vel aucto vel imminuto, 2. *situ* partium depravato, 3. *figura* depravata. His classibus, si addatur tertia, monstri *ancipitis*, ego quidem omnia monstra ad eas commode referri posse existimo atque exemplis declarabo. exempla

Monstrum simplex, numero partium aucto, est homo ille monstruosus, capite gemino, & fœmina, duobus capitibus nata, quorum meminit Licetus p.

85. 86. & l. 2. c. 2. recenset monstra partium numero imminuto, puerum brachiis orbatum: quo pertinet mulier carens manibus, literas pingere, colum tractare, nere, numerare pecuniam pedibus, edocta; cujus quoque generis adolescens, brachiis carens, pedibus apprehenso scalpello barbam radens, pennas ad scribendum aptans, elegantissime scribens, chartis ludens, bombardam explodens, aliasque manuum operas felicissime expediens, hic loci a nobis est visus. Monstrum, in quo situs partium depravatus est, memoratur a Liceto, l. 2. c. 30. exemplo pueri, membrum genitale in vertice gerentis, aut alius, cujus intestina e corpore propendebant, capite versus pedes inclinato. Monstra simplicia, figuræ depravatæ, in quibus vel totum corpus, vel aliqua ejus pars figuram, a naturali maxime alienam obtinet, in monstris humanis ore distorto, auribus ad cubitum propendentibus, hujusque farinæ aliis cernimus.

Monstrum compositum constat vel 1. ex diversis ejusdem tamen speciei corporibus, ut sorores gemellæ Hassiacæ, abdomine sibi cohærentes, de quibus lege dissertationem J. J. Waldschmidii p. m. Fœminæ duæ, binis genitalibus, duplici ventre, quaternis brachiis, dorso ab imis humeris, ut inquit Paræus, ad nates usque arctissime sibi cohærentes, Licet. c. 10. 2. vel ex humano & bruto corpore, aut e partibus corporis humani & bruti in unum coalescentibus componitur, quale est illud, pedibus & cruribus bovinis, residuo corpore humano; felis a mulie.

muliere prognata, cui a parte postica dependerunt duo integra crura humana, cum partibus coxarum hominis, quorum mentionem facit Licetus l. 2. c. 23. quo referri quoque potest vitulus semihomo, a vacca editus, cujus modo citatus author l. a. meminit. Est autem in monstro composito numerus partium vel auctus, ut exemplum felis, cujus modo facta est mentio, præter quatuor pedes felinos, duo crura humana, retro se trahens, ostendit. Vel imminutus; quando bina corpora, omnibus suis partibus absoluta, vel unicum saltem caput habent, aut quando duo corpora sibi ita coherent, ut perfectum unum, alterum vero mutilum sit, quemadmodum in homine illo adulto, e cujus abdomine puellus collorenus prominuit, observante Liceto l. 2. c. 14. quo etiam pertinet exemplum Lazari Colloredi, cui in pectore fraterculus adnatus erat, propendente tantum pede sinistro, tribusque in manibus singulis digitis, cujus meminit Th. Bartholius cent. 1. histor. 66. Nec silentio prætereunda est monstri Hochstattenensis historia, quod describitur Theatr. Europæi part. 4. p. 837. pueri erant bini, capitibus geminis, e diametro sibi oppositis, brachiis, pedibus, truncis perfecti, circa inguina sibi adnati, quorum figura l. c. videri potest. Cui quoad situm corporum non usque adeo dissimile est monstrum Anglicanum, duplici capite, brachiis quatuor præditum, cujus capita sibi e directo obversa erant, sic ut caput unum pedum locum occuparet. Subjectum capiti utrique corpus in omnibus bene se habebat, usque ad regionem umbilicalem, ubi coalitus utriusque.

lumbi, femora; pedesque e latere, illic loci, ubi duo illa corpora unita, prodibant, quo loco & discrimen sexus, muliebri pudendum annotabatur, figuram ejus vide apud Licetum append. p. 316. Posset tamen etiam hoc monstrum intuitu pedum, lateraliter prodeuntium, ad classem compositorum, in quo situs partium depravatus est, commode referri, quo referendæ quoque sunt puellæ nostræ monstruolæ, respectu situs genitalium, viæque excrementorum & urinæ. Possunt enim quandoque monstra, diverso respectu nunc ad hanc, nunc ad illam classem referri, quando scilicet in una parte mutilam, in altera excedentem sortita sunt quantitatem, qualia, si quis cum Liceto ad peculiarem, *ancipitium* nempe ordinem referre velit, nos sibi non usque adeo contradicentes habebit. Quo vero differentiarum monstrorum secundum nostram divisionem evidentiores fiant, præsentē tabulā hic subjicere placuit.

ad quam classem monstruolæ hæ gemellæ pertineant.

	1.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Simplex,} \\ \text{partium} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} 1. \text{Numero} \left\{ \begin{array}{l} \text{aucto.} \\ \text{imminuto.} \end{array} \right. \\ 2. \text{Situ depravato.} \\ 3. \text{Figura depravata.} \end{array} \right.$
	2.		
Monstrum est vel	1.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Compositū,} \\ \text{partium} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} 1. \text{Numero} \left\{ \begin{array}{l} \text{aucto.} \\ \text{imminuto.} \end{array} \right. \\ 2. \text{Situ depravato.} \\ 3. \text{Figura depravata.} \end{array} \right.$
	2.		
	3.	anceps,	$\left\{ \begin{array}{l} \text{in una parte deficiente,} \\ \text{in altera abundante.} \end{array} \right.$

Quibus

Quibus ita expeditis, notandum insuper est, non ex omnibus tam quantitatis, quam qualitatis vitiis monstra oriri, dantur enim morbi qualitatis mutatae & quantitatis vitia, quos conformationis morbos appellant medici. Statuimus igitur quod tale quantitatis vitium, vel ad morbos conformationis pertineat, aut depravatae figurae accenseri queat, aut denique, quod in gigantibus & pygmaeis locum habet, sola membrorum, justam inter se proportionem, numerum & figuram servantium, magnitudo aut parvitas non faciat monstrum, siquidem de his dicere non possumus, ἀμαρτήματα illa esse, in quibus natura finem suum non sit assecuta, ut recte docet Licetus, l. 1. c. 12. De qualitatis vero vitiis ita est sentiendum: pertinere illa vel ad figuram vel situs depravationem, aut, plane sub monstrorum classem non esse redigenda, ne praeter necessitatem reique veritatem differentiae monstrorum multiplicentur. Ita infans nigro colore instar aethiopis infectus, ab albis parentibus, aut vice versa, foetus candidus, a parentibus aethiopibus prognatus, sine omni prorsus ratione ad monstrorum ordinem refertur. Quamvis enim monstri quid habeat haec generatio, ipsum productum tamen non est monstruosum, quia 1. videntes non rapit in sui admirationem, 2. nihil in suo corpore absolute considerato, obtinet monstri: quamvis habita ad parentes relatione, insoliti plane quid, & extraordinarii factum esse, quivis videat, ut cum Liceto l. 2. c. 46. concludimus. Unde aethiops iste Basaimensis filium candidum, quem

UXOR

*quantitatis
& qualita-
tis vitia
non omnia
ad monstro-
rum classem
pertinent.*

Aethiops filium album pro suo non vult agnoscere.

uxor ejus nigra pepererat, non sine omni profus ratione pro suo agnoscere volebat, donec a P. Th. de Bare S. J. admonitus, gallinas atras a gallo atro compressas, alba nihilominus excludere ova, reversus ad sanio rem mentem, pro filio a se prognato infantem receperit, teste Tavernerio itin. l. 5. c. 17.

Causa monstrorum non nisi per se et a factus formatione cognosci possunt.

p. 127.
 Causas monstrorum in tanta effectuum differentia, varias quoque esse, quivis facile videt, nemo tamen genuinas determinare poterit, nisi per se et a factus formationis foetus in utero ratione atque modo. Nos, quantum in re adeo abstrusa, *θεῖον το πρᾶγμα* idcirco Platoni dicta, hallucinari licet, breviter negotium istud explicandum aggrediemur, operæ tamen pretium facturos nos arbitramur, si præcipuas philosophorum opiniones recenseamus, quo ex earundem collatione veritas magis resplendeat. Prima est veterum, ipsiusque Hippocratis, ut apparet libro *περὶ γυνῆς*, requiri ad conceptionem utriusque seminis, masculini & foeminei commixtionem in utero, ex quibus, sibi invicem unitis, vi plastica formetur foetus, nunc unicus nunc plures, pro seminum quantitate, facultatisque genitricis robore. Hæc vero sententia, post instituta a Harvæo in damis statim a congressu experimentis, vix ullos sui amplius habet defensores, nihil enim seminis vel immediate, vel interposito aliquot dierum spatio a coitu in utero reperiri, constanti experimento observavit, vid: exerc. 68. generat: animalium.

Opinio veterum de generatione animalium.

Sed

Sed altera quoque & recentissima de generatione animalium sententia, quæ, quantum quidem scio, authorem agnoscit Leuenhoeckium Delphensem, in conspectum prodeat. Solertissimus hicce naturæ inquisitor, instructus microscopiis accuratissimis, in semine masculino animalium diversissimorum, ipsiusque hominis, ingentem animalculorum viventium, & exilissimorum, cauda longissima præditorum copiam observavit, & epistolis diversis, idiomate Belgico exaratis non solum descripsit, sed etiam delineavit. Ex animalculis aut vermiculis hisce, cum semine masculino, tanquam eorum vehiculo, utero injectis, unum vel alterum, nacto opportuno loco in utero, ubi vasculum quoddam sanguiferum aliudve, quod nutriendo animalculo aptum fuerit, ore apprehenderit, & fugendo quasi huic cohæserit, incrementum sumere, aliamque induere faciem, membranam exteriorem secundinas efformare, ipsumque corpusculum humanam induere faciem, & ex verme formari hominem, cui, cum suum jam adfit corculum visceraque alia, imo anima vivens, (sed verminalis) hæc metamorphosis assensum apud plurimos facilius invenit, quam vel ipsæ poetarum de ortu hominum fabulæ: Alii vero, propius intuentes mulierum organa, propagationi speciei destinata, observabant facile, testes seu ovaria in his non frustra efformata esse, aliud suadente eorum substantia, situ, connexione & vasis, considerato simul avium,

Recentiorum. Leuenhoeckii.

Aliorum.

C

Hartfoeckerus.

viu, piscium, insectorum ortu ex ovo, retentis quidem animalculis in semine masculino reperiundis, his ova mulierum superaddiderunt, negotiumque generationis sequentem in modum explicare conati sunt: Ingredi nempe in ipso coitu ex ovario muliebri per tubam Fallopianam ovulum unum vel alterum in ipsam uterum, cui simul infundatur semen masculinum, vehiculum innumerorum vermiculorum, quorum unus subeat ipsum ovulum, & locum illum, quem cicatriculam vocamus, parvam veluti cellulam, unico vermiculo excipiendo aptam, occupet, quo ipso ovulum foecundum fit factum, cujus succo gelatinoso nutriatur animalculum, donec interea temporis ovulum in matrice ipsa radices egerit, & ex illa succum nutritium, foetui grandescenti sufficientem, per umbilicalia vasa hauriat. Quemadmodum hæc latius explicat Hartfoeckerus, dans ses suites des conjectures physiques, p. 105. Hæc vero, utcumque speciosa appareat opinio, omni tamen destituta mihi esse videtur fundamento; quippe quæ de animalculis in semine masculino reperiundis dicuntur, hæc omnia, gratis supponuntur, quorum quidem existentia nondum satis probata est, quicquid Leuenhoeckius, Hartfoeckerus, aliique hujus sententiæ patroni asserant, atque ad oculorum testimonium provocent. Ego certe, accuratissimis instructus microscopiis, Marechalli præsertim optici Anglicani, Mutsenbroeckii, aliorumque, diversi artificii, atque hos inter methodo ipsius

*dubia circa
hanc opi-
nionem.*

ipſius Leuenhoeckii paratis, nulla tamen unquã animalcula, ſive viva ſive mortua in animalium ſpermate obſervare haſtenus potui, inſtitutis licet plurimis experimentis, adeo ut hac in realiorum obſervationibus, contra experientiam propriam, aſſenſum præbere non potuerim, firmiterque credam, partes fluidi, varie inter ſe motas, & anguillarum more juxta ſe repentes, ut loquitur Cartefius, viris hiſce alioquin acutiſſimis impoſuiſſe, & pro vermiculis ab illis habitas fuiſſe; cui conjecturæ tanto facilius credo, quanto frequentius in ejusmodi experimentis decipi inquiſitores exemplis conſtat. Nolim quippe fidem horum curioſiorum naturæ investigatorum, plane vocare in dubium, quamvis ſciam, non facile exterum quendam, ſibi que ignotum a Leuenhoeckio vel admitti, aut experimenta ejus ſpectanda illi præberi, quod mihi met ipſi dum aliquoties ad ædes ejus inviſerem, contigit. Deinde, cum frequenti obſervatione compertum ſit, nihil plane, & ne veſtigium quidem ovuli immediate poſt coitum in utero reperiri, ego certe non video, qua ratione animalculum iſtud ovulum ſubire queat: via quippe per tubam uteri non videtur accommodata, ut per illam vermiculus ad ovarium pertingere valeat. Quod ſi hæc omnia concederentur, maxima tamen ſuboriretur difficultas, quare infantes ſæpiſſime corpore & animo matres potius referant, quæ tamen nihil præter locum & nutrimentum foetui præbent? Viderint igitur affer-

ti hujus patroni, quomodo ex his, aliisque difficultatibus, de quibus alio tempore, sese extricent: nobis non placet ortus iste animalium & ipsius hominis verminosus,

*Sententia
probabilior.*

Amplectimur potius sententiam istorum, qui omnia animalia, ex ovo generari existimant, ad inducti per analogismum generationis quem in avibus, piscibus, insectis, verbo: oviparis videmus. Præexistunt ovula hæcce, sive vesiculæ ovi formes ante imprægnationem in ovario muliebri, & a femine masculino fœcundantur, ut recte docuit R. de Graef. de mulierum organis generationi inservientibus. Ingreditur nempe aura seu spiritus seminis masculini, in coitu utero concepti per tubas Fallopianas, & per tunicam istam quæ ovulum ambit, facile sese insinuat, & humori in vesicula oviformi, intra ovarium muliebri constituta, contento, qui antea quiete jacebat, nullum præter fluidi motum habens, novum superaddit motum, quem si fermentativum quis nominare velit, non usque adeo aberrabit a vero. Humor ita agitatus, majus affectat spatium, angustis istis limitibus includi amplius nescius, ovulum inflat, quod perrupta communi qua obvolvuntur membrana elabitur, & a tuba Fallopiana exceptum, uterum ingreditur factaque est conceptio, modo unius, modo gemellorum, aut plurium fœtuum, quatenus nempe unum, duo, tria, plurave ovula fœcundantur, & uterum ingrediuntur. Nemini igitur incredibilis appareat relatio, per novellas publicas

*Partus ad-
modum fœ-
cundus.*

publicas e Gallia per scripta, peperisse Aquis Sextiis urbe Provinciæ, uxorem gubernatoris uno partu liberos novem, de qua historia ad Magnificum Dominum Pro Rectorem, Dn. Kortholtum ejus frater literis Parisiis ad illum die 12, Martii anni currentis exaratis ita scribit: *Dominus Dacierius nuper affirmavit, virum eruditum, qui agit Ais en Provence certiore se fecisse, foeminam novem liberos, novem dierum intervallo enixam esse; quatuor masculos, & quinque foemellas, baptismum omnes recepere.*

His ita prælibatis, ad causas monstrorum in genere, & in specie ad eam, qua sorores nostræ gemellæ præter monstrosam sui cohæsiõnem, circa genitales, fœcumque & urinæ excretioni destinatas partes monstruose efformatæ sint, accedendum erit. Quintuplex vero causa, ob quam natura a cursu suo ordinario in animalium generatione deflectit, potissimum occurrit, quarum *prima* in ipso ovulo quærenda est. Latent quippe in hoc rudimenta, seu primæ lineæ fœtus, e quibus successive exoritur corpus illud, adeo mirabiliter efformatum, quando igitur in primis hisce lineis aut pars quædam deficit, aut abundat, aut alio quovis modo peccat, monstrum inde oritur, plus minus a naturali conditione deflectens. *Secundo*: ipse motus materiæ seu humoris in ovulo contento ab aura feminis masculini impressus, rei peragendæ quandoque improporcionatus esse potest, & vel violentus nimis, aut justo debilior, unde partium efformatio quoque vitiatur, eademque vel situ vel numero a naturali conditione

tertia.

deflectunt: aut *tertio* abdominis compressio, facta a casu, percussione, aut constrictione quacun- que, fœtus in utero constituti figuram monstrose alterare

quarta.

potest; *quarto*, matris imaginatio, aut commotiones mentis vehementiores, ad monstrorum productionem suas quoque conferunt partes, ut disserta- tione de imaginatione hominum & brutorum docui, videri quoque super hac re, & connexionem inter ani- mæ istas commotiones, & inter aberrationem ab ordinaria generatione Malebranche de inquirenda

quinta.

veritate tom. I. l. II. c. 4. *Quinta* denique causa est loci angustia, quando vel uterus ex vitio confor- mationis angustus nimis est, vel secundinæ ob magnitudinem aut numerum, dum fœtus duplex, triplex aut multiplex spatio hoc includitur, compressæque adeo partes, varietateque distortæ, a- liam & monstrosam induunt faciem, ipsaque natu- ra in opere suo impedita, monstrosam edit effectum, aut corpus unum alteri per symphyfin jungitur:

*Taglia corti
chirurgia
curtorum.*

quemadmodum Tagliacotius, chirurgus Ita- lus modum excogitavit, quo membra abscissa resti- tueret, alligando verbi gratia nasi detruncati resi- dum vel ejusdem vel alterius hominis brachio fauciato, vulnusque jungens vulneri, & conveni- enti ligatura in situ hoc conservans, donec partes hæ sibi invicem coalescant, ut libro de chirurgia curto- rum docet: aut quemadmodum Hartsœckerus loco

*Hartsœcke-
ri ars effici-
endi monstr.*

supra citato, p. 102. scribit, quod pars una corporis in uno homine excoriata, juncta alterius hominis parti cuidam etiam excoriatæ firmissime huic coale- scat,

scat, qua ratione homo homini, bestia bestia, aut homo bestia concretere possit, atque hoc artificium Mrs. Bernard dans ses nouvelles de la republique des lettres, mois sept: 1708. p. 304. vocat artem conficiendi monstra artificialia.

Et hanc ipsam loci angustiam pro causa monstruosae hujus concretionis in gemellis nostris agnoscimus: ovula nempe illa bina in coitu saecundata, juncta sibi proximius post sui in uterum ingressum, vasis suis umbilicalibus radices in eo egerunt, & incrementum capiente gemellorum singulo, membranae exteriores in loco sui contactus perruptae, foetuumque corpora tenella tergoribus immediate sibi juncta sunt, & cum foetus in utero, capite ad genua flexo quasi sedeat, contingere facile potuit ut circa os sacrum, posterioresque ossium innominatorum partes, quibus potissimum se attigerunt, coalescerent; ossibus scilicet jam efformatis, sed mollioribus nec cute tectis. Hac insuper coalitione, natura in perficiendis genitalibus impedita, a via ordinaria deflexit, & non quo debuit sed quo potuit modo ea efformavit. Quod si Hartfoeckero credimus, ex duorum vermiculorum, unicum ovulum subeuntium, nec in cellula sua spatium satis amplum habentium coalitu, oriri monstra gemina statuendum erit.

Causa monstruosae concretionis in gemellis.

Sed sufficiant haec de monstrorum causis, accedamus potius post longas istas digressiones iterum ad monstrum illud de quo impraesentiarum est sermo. Ubi circa partum & exitum ejus ex utero in lucem

partus monstruosus.

lucem magnæ occurrunt difficultates, viarū nempe angustia, corporumque binorum coalitu, egressum admodum impediētib; ut, nisi Deus clementissime adstitisset, impossibilis certe fuisset tum matris tū foetuum conservatio. Prodiit primo Helenā capite, & corpore dimidio ad usque umbilicum, extractis deinde obstetricis industria etiā pedibus, & post trihorium demum sequuta est juditha, natibus primum & corpore quasi conduplicato prodiens, qui partus ob foetus duplicatim prodeuntis crassitiem difficillimus esse solet. Videamus autē porro, quas actiones in arcta hac corporū unione utraque communes, quasve distinctas fororum singula habeat? Et cum medici actiones in vitales & animales dividere soleant, de illis quidē primo agendum erit. Alimentorum iter, atque chylicationis officina, os, gula, ventriculus, cum aliis huic negotio destinatis partibus singulatim cuique obtigerunt, unde appetitus quoque in iis diversus; esuriente una, altera de cibis parum erat sollicita, nec sitiente una, altera quoque sitiebat, evidenti testimonio, singulis proprium fuisse stomachum, partesque transitui alimentorum in illum dicatas; quod de intestinis quoque statuendum est. Abdomina enim opposita sibi erant, nullumque inter se commercium habebant, excepta sola illa cohæsiōne a tergi parte inferiore, qua factum est, ut quæ per totum sui tractum separata erant intestina, circa recti finem in unum coirent. Neque profundius nexum huncce & unionem latuisse, vel ex eo colligitur, quod alvum deponendi stimulus singulæ peculi-

Actiones vitales propriæ.

Communes.

peculiaris fuerit, dum una post aliam ad naturæ opus invitaretur; Idem de urinæ viis censendum esse arbitror. Partes interiores, renes, eorundemque vasa & ureteres, ipsamque vesicam singulis peculiare obtigisse, sed connexa sibi fuisse colla vesicæ, non procul ab exitu, hinc foramen per quod urina exiret, numero unicum, stimulus vero ad reddendam eandem distinctus in utraque observabatur.

Partes genitales foris separatæ, singulis quoque peculiarem uterum tribuendi rationem non spernendam præbent, præsertim cum inferior, ossibus circumscripta abdominis regio, quæ pelvis dicitur in utroque gemellorum separatim existat: hinc quamlibet suo tempore menstruas purgationes seorsim habituram esse, merito conjicimus. Num vero matrimonio habiles sint futuræ alia est quæstio? Quæ si physice determinari debeat, ego hætenus, quantum ex conformatione partium foris conspiciendarum hariolari licet, pro affirmativa starem: quod si quæstio moraliter decidenda, an matrimonium his gemellis concedendū sit necne? Negativam eligendam esse censerem; aliud quippe est, an persona quædam ad generationem apta sit, aliud vero, an matrimonium illi concedi debeat. Quod si enim sponsalia dissolvuntur fœditate aliqua notabili, ut docet Mænoch. conf. 426. num 9. vers. *considerant*, quia ex arbore corrupta de facili fructus corrupti nascuntur, & ex radice infecta bonus fructus exire non potest; quanto magis præcaven-

generandi facultas singulis propria.

anhables ad matrimonium futura sint.

D dum

dum erit, ne monstra abominanda procreentur, quod fieri perfacile posset, si iis matrimonium inire liceat. Accedit & hoc incommodum, quod partes genitales adeo propinquæ sibi sint, ut vix linea distent, adeoque impossibile sit, ut propter arctissimam corporum unionem una cum viro congregi queat, nisi præsentem altera, ita ut hac ratione vitiiis pareretur via quam paratissima, ipsaque honestas variis modis lædatur, quod tamen quovis modo fugiendum & præcavendum est.

Sed redeamus in viam: ubi observamus & chyli & sanguinis iter atque distributionem singulis esse peculiare, nisi quod in loco communis coalitus vasa quædam sanguifera, sed minora inter se communicent: ipsum vero pectus, hujusque viscera, cor cum pulmonibus, abdomen quoque cum suis visceribus, epate puta, liene, aliisque, caput denique cum cerebro & cerebello, singulis erant distincta, nullumque inter se commercium habebant, hinc diversissimi inveniuntur temperamenti, hilaris una, tristior altera, loquax una, taciturna altera, ingeniosa una, stupidior altera quæ diversitas sanguinis & spirituum diversissimam in illis constitutionem arguit atque ostendit, non multum commercii bina hæc corpora inter se habere. Unde quoque fas est credere, unam ægrotare posse, altera existente sana, quod experientia confirmavit, juditha quippe seu secunda natu laborabat diarrhœa, cum natu major immunis plane esset ab hoc malo. Sed excipiendi hic sunt morbi contagiosi, quibus laborans

in loco co-
litus vasa
communis.

pectus &
caput di-
stincta.

actiones
animales
propria.

morbi pro-
prii.

laborans una, alteram ob arctius commercium inficere facillime potest, hinc una variolis detenta, altera statim eodem morbo præhearsa fuit, quamvis hic ipse effectus communioni vasorum licet exilissimorum, & proinde etiam sanguinis commixtioni adscribi quoque possit: nullus enim dubito, quin febris, qua una affigitur, præsertim si diutius duret, aut sæpius recurrat, ad sororem quoque transfutura sit. Communes igitur erunt morbi illi, quorum fons & origo latet in sanguine, & quorum subiectum sunt partes communes, urinæ nempe alvi- que exitus, in quibus etiam sensus utriusque communis est; acu quippe puncta cute in loco coalitus, dolorem utraque sentiebat. Cæteri morbi unam affigere poterunt, altera existente immuni. Patet quoque exinde, quod medicamenta non operentur in utramque, sed huic soli, a qua sumuntur medelam adferant, nisi morbus fuerit communis, hinc purgans Helenæ exhibitum, hanc solam purgabat, quod de omnibus aliis remediis evacuanti- bus crediderim.

Communis

Notatu præterea dignum est in his gemellis, quod vigilante una dormiat quandoq; altera, ipsiusque intellectus & voluntatis actiones distinctissimæ in iis observentur. Ridiculum visu erat, quod dum una a mensa, cui assiderant, recedere moliebatur, altera manu utraque mensam apprehendendo, hanc remorabatur, & ab abitu arcebat. Ipse denique earum incessus insoliti plane quid ostendebat, dum una recta procedens, alteram lateraliter potius se-

*intellectus
& voluntatis
actiones
diverse.*

D 2

cum

cum protrahebat, invitam potius, quam sponte subsequentem, cum ipsa pedum constructio motui huic laterali adversaretur, atque voluntas plane distincta in illis esset.

an arte divelli potuerint.

rationes affirmandi.

rationes negandi

Patet ex his quæ modo dicta sunt, communio-
nem quam inter se habent sorores hæcce gemellæ,
non usque adeo arctam esse, nec spatium quo sibi co-
hærent adeo amplum : perfectos & distinctos esse
homines, omnibus suis partibus absolutos, excepta
partium excrementorum exonerationi dicatarum
communione, hinc plures in ea sunt opinione, divelli
a se invicem potuisse statim post nativitatem eosdem.
Nec res hæc visa est multis plane impossibilis, aut
adeo periculosa, ut ne quidem tentari potuerit :
cum enim in loco unionis vasa non nisi minima,
muscularia & subcutanea sita sint, nulla ex ista sepa-
ratione pertimescenda lethalis hæmorrhagia, neque
difficilis adeo fuisset partium separatarum consoli-
datio, quæ cute facile tegi potuissent, cum circum-
ferentia cohæsionis non adeo magna, nec in loco
nobiliori sita esset. Verum enim vero, utcunque
speciosæ hæ sunt assertiones, nemo tamen citra ma-
ximum periculum operationem istam audere po-
tuisset, partim propter firmissimam ossium, quæ
sacra medicis vocantur, unionem & coalescentiam,
non nisi cū summa violentia solvendam ; partim pro-
pter neruorum e medulla spinali prodeuntium vi-
ciniam, ipsiusque medullæ spinalis circa hunc lo-
cum divisionem multiplicem in nervos ad crura,
musculos ani, vesicæ, femoris &c. excurrentes :
partim

partim denique propter viæ urinæ alvique in
 extremitate unionem; quæ omnes circumstantiæ
 operationem hanc periculosissimã, atque cum præ-
 sentaneo vitæ periculo conjunctam fuisse, satis evin-
 cunt. Quod si contingat, ut una ex his moriatur
 altera supersitite, tunc necessario tentanda erit sepa-
 ratio, nisi absque omni auxilio hanc relinquere ve-
 limus, cui ex putredine demortuæ, quo vis momento
 latius serpente, partesque proximas successive ag-
 grediente, miserrime esset pereundum. Igitur in ca-
 su desperato anceps, imo periculosum tentandum
 est experimentum, factaque in demortua incisione,
 sensim ad alteram, inquirendo quasi accedendum
 est, quo usque hæc separatio produci potest, quod
 hoc tempore tanto fit securius, quanto in mora pe-
 riculum vitæ est præsentius. In dubio enim casu,
 dubium quandoque eligendum est remedium, &
 ubi ratio non valet, ibi sæpe temeritas fuit auxilio.
 Placet hoc loco subjungere disticha illa quibus cogi-
 tationes suas de his gemellis monstris satis ele-
 ganter expressit medicus Hungarus, quæque iconi
 hujus monstri addita legimus:

*mortua una
 supersitite
 altera ten-
 tanda est
 separatio.*

Corpora binarum sic concrevere fororum,
 Non nisi Divina dissocianda manu.
 Soenii patria est, vicus Comoræ conterminus
 arci,
 Quæ nunquam Lunæ paruit imperio.
 Amplexa est ulnis Helenam Lucina priorem,
 Horis deinde tribus nata Juditha fuit.

D 3

Exitus

Exitus urinae patet unicus, unicus alvo,
 Observant numerum cetera membra suum.
 Misit ad ignotas tenuis fortuna parentum,
 Neu pereat tantae fama stupenda rei.
 Interiora Latent, neqVe Vnt abstrVsa VIDERI,
 EXIgVo totVM CorpVs In aere patet.

Restat ut de futuris etiam quaedam addamus, quamvis quaestio haec Theologica magis sit quam physica; & nemo puto nobis vitio vertet, si curiositati tam aliorum quam nostrae etiam in hac parte satisfaciamus, atque hoc loco decidamus quid probabiliter statuendum sit: An monstrum hoc geminum conjunctim, an vero separatim aliquando resurrecturum sit. Ut vero sine multis ambagibus sententiam nostram aperiamus, pro fundamento ponendum est, quod fide credimus, Deum per sui omnipotentiam resuscitaturum aliquando omnes homines, quotcunque unquam vixerunt, vivunt, aut imposterum, vivent, ita ut idem homo reviviscat, qui fuit antea, idem individuum, cum omnibus suis partibus, adeoque etiam haec sorores ambae, sunt enim homines bini, corpore & anima distincti, quod si Helenae corpus & anima, & Judithae corpus & anima sibi iterum uniantur, eadem resurgent individua. Neque necessum tamen est ut corporibus conjunctis reviviscant, haec enim coalescentia accidentaria est, & pro summa imperfectione habenda, quam Deus in restitutione illa mortuorum universali omni procul dubio solvet, distinctaque corpora haecce inter se erunt. Nec confugiendum hic est ad

*An monstrum
 hoc conjunctim
 an separatim
 resurrecturum
 sit.*

ad Connoril opinionem fatis singularem, mortuos etiam adultos, renascituros cum eodem corpore, cum eadem materiae quantitate, cum qua primo nati, imo forsan & cum qua in utero generati sunt; vid. *Evang. medic.* p. 107. neque cum omnibus organis sed saltem cum iis, quæ ad vitam sunt absolute necessaria, redituros, p. 109. sq. qua ratione facile quidem explicatur partium in vita junctarum, & alvi atque urinæ secretioni dicaturum post resurrectionem constitutio, quas cum nec edat nec bibat homo resuscitatus una cum aliis superfluas futuras esse existimat; quamvis argumenta ejus tanti non sint, ut a sententia recepta & in sacris fundamentum habente, proinde recedamus. Firmiter autem persuasi sumus, & resurrectiones has sorores, & divulgis aut separatis corporibus apparituras. Notabilis est historia, quam Caspar a Rejes camp. *elyf.* p. 560. ex Henrico Gandavenfi recenset, fuisse duos fratres monstrose sibi cohærentes, quorum alter pius erat & devotus, impius vero & vitiosus alter: ac dum unus orare volebat, alter de quærendis meretricibus sollicitus erat. Unus igitur si ita ad vitæ finem usque hic probitati, ille malitiæ studuissent, post resurrectionem ad vitam æternam, alter ad infernum destinandus, adeo ut divisim hæc corpora resurrectura fuisse, nullum sit dubium. Deus itaque omnipotens, qui plura potest & majora, quam ratione assequi possumus, non obstantibus omnibus difficultatibus, quæ circa hanc rem moveri possunt, hanc quoque tollet imperfectionem, & separatas si-

fiet

stet has sorores ; placet sententia Augustini , quæ de conditione resurgentium l. 22. c. 19. de civitate Dei legitur : *Nihil esse perituum corpori , quod ei naturaliter insuit , id vero tantum , quod deforme est , idque Deum facturum , quod artifex solet , qui statuum deformem , sive consilio talis facta sit , sive casu , & artis errore , rursus dissolutam igne , in pulchritudinem potest figuram perducere , ut eadem maneat substantia , deformitas prior absit ; nam quicquid in turpi illa figura exstabat aut expressum erat , aut aberat ad concinnitatem , id vel amputat vel implet , vel adjicit , ut fæditas abeat . Simile quid in resurrectione illa fieri putandum est ; Abhorrent monstrosa illa deformitates a futura sanctorum felicitate , & ad cætera dona corporis pulchritudo & partium congruentia cum coloris suavitate accedet , ut nihil uspiam sit , quod ostendere , ubique quod delectare possit . Modum restituendi Creatori relinquamus , non enim nature opus est , sed infiniti agentis ac potentia .*

T A N T U M .

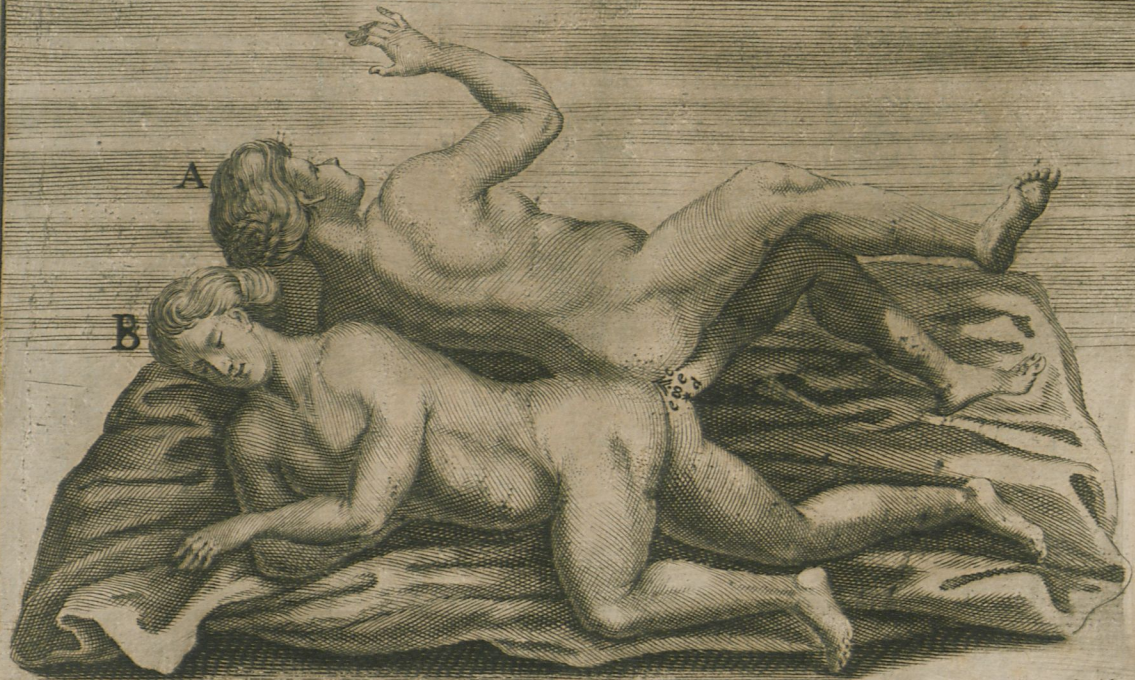

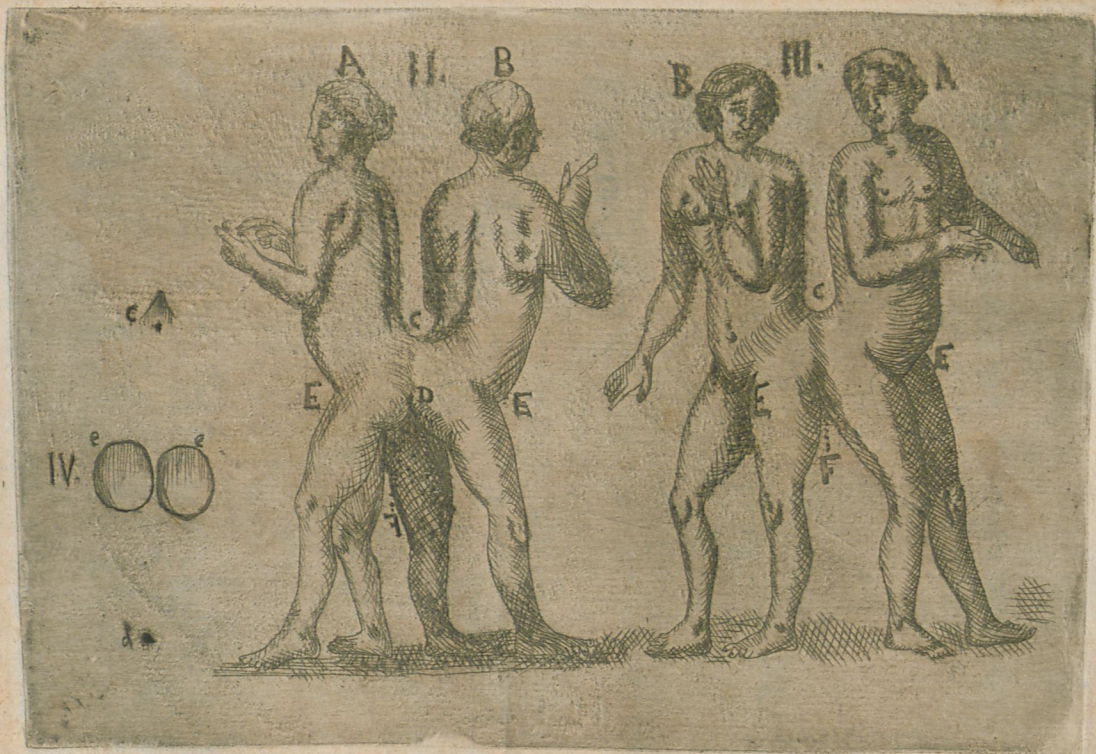

Fig. I.

Scott. incid.

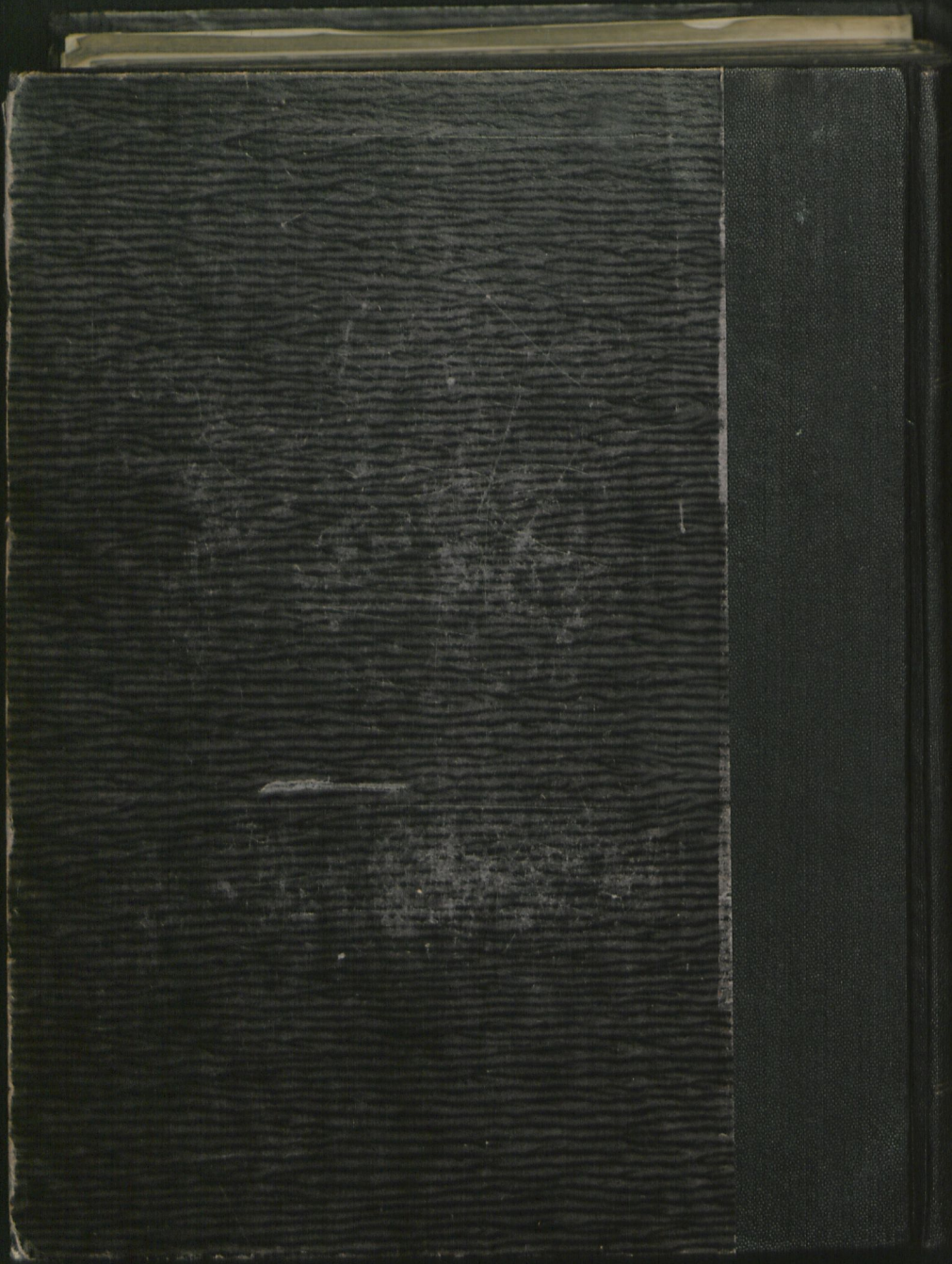
ULB Halle
003 742 709

3

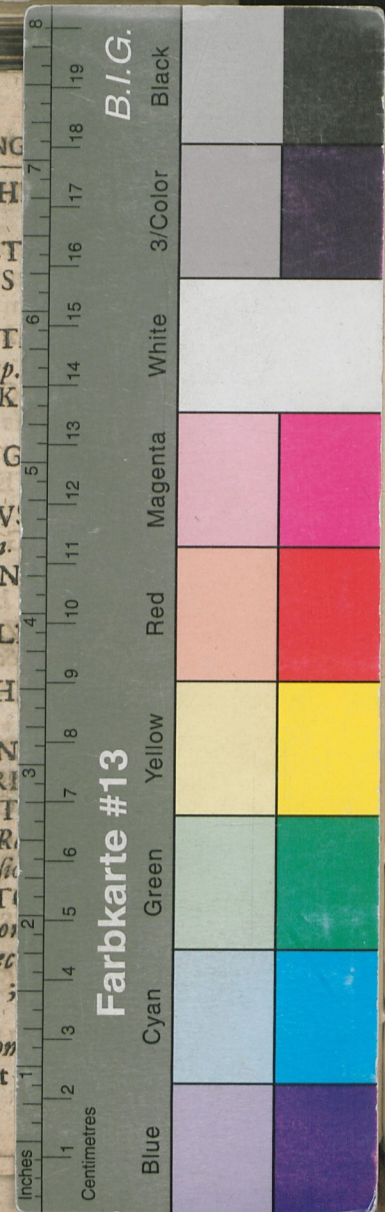

TA → OL ^f
nur 1+21 Stück rechnung pff

DISSERTATIO FRIDERICIANA, ¹⁹⁴
DE ^{1709, 2}
SORORIBUS GEMELLIS
AB OSSE SACRO MONSTRO-
SE SIBI INVICEM COHÆ-
RESCENTIBUS.

Quam,
SUB PRÆSIDIO
WILHELMI HULDERICI
Baldschmiedt /
Med. Dr. hujus & Phil. experim. Prof. Ord.
Acad. Cæsar. Leopold. N. C. Collegæ,
ad diem 10. Julii horis locoque consuetis,
habebit,

RESPONDENS,
JOHANNES MICHAEL ECCARDUS,
Svinfurto Francus J. U. Studiosus
&
Notarius Cæsar. Publicus,

Kiliæ Holfatorum,
Literis Bartholdi Reutheri, Academ. Typogr. 1709.

